

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **N. M.**
státní příslušnost: Moldavská republika
t. č. zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2026, č. j. X ve věci žádosti
o propuštění ze zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a argumentace stran

1. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců se stanovenou dobou trvání zajištění do 25. 7. 2026.
2. Žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí, neboť nesouhlasí s jeho závěry. Žalovaný nesplnil povinnost dostatečně rozhodnutí odůvodnit a posoudit všechny

okolnosti, pro které nelze použít mírnější institut, jelikož toliko stroze konstatoval, že nezaznamenal u žalobce od okamžiku zajištění žádné změny. Žalobce prohlásil, že rozhodně nemá v plánu jakkoliv ztěžovat postup žalovaného, neboť má sám zájem na rychlém a bezproblémovém vyřízení otázky svého nároku na mezinárodní ochranu. Ujistil soud, že bude pečlivě dodržovat zvláštní opatření dle zákona o azylu, pokud mu budou uložena. Vzhledem k okolnostem případu se žalobce domníval, že jeho osoba nebudí dojmu, že představuje hrozbu pro společnost ČR či veřejný pořádek, a míra nebezpečí, že bude mařit a ztěžovat správní řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, je nůměrně nízká tomu, jakým způsobem je zajištěním zasahováno do jeho základních práv a jaká újma je mu tímto způsobována. Napadené rozhodnutí je v rozporu s principem proporcionality. Žalobce má zajištěno ubytování, ale je připraven jít do pobytového střediska, které určí žalovaný. Je si vědom volného režimu, avšak nemá zájem jej jakkoliv zneužívat. Na adrese pobytového střediska bude kontaktní a bude taktéž přebírat veškerou korespondenci mu směřovanou.

3. Žalobce dále namítal, že v jeho případě navíc nebyly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žádost o mezinárodní ochranu nepodal účelově. Má důvodnou obavu a strach, že kdyby se do Moldavska vrátil, bude muset nastoupit do armády. V Moldavsku probíhá na příkaz prezidentky příprava vojenských jednotek, které mají být vyslány na pomoc Ukrajině. Žalobce má za sebou základní vojenský výcvik, a tak by byl zřejmě odveden proti své vůli. Žalobce do války nechce.
4. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí. Uvedl, že namítaných porušení při rozhodování věci se nedopustil. Z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým došel úvahám. Zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění.

II. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Soud neshledal důvod odchýlit se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS). Napadené rozhodnutí přezkoumal soud na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022, ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stíženo jinými v žalobě neuplatněnými vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS), avšak existenci takových v žalobě neuplatněných vad či nezákonností, které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neshledal. Soud o žalobě rozhodl podle § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu bez nařízení ústního jednání.
6. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy rozhodnutím ze dne 1. 4. 2026, č. j. X, zajistilo žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a žalobce byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost,

že dne 31. 3. 2026 byla kontrolována jeho totožnost na zastávce MHD Praha Kobylisy, přičemž následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce se nachází v Evidenci nežádoucích osob s platností do 31. 12. 2999. Dále bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 6. 2. 2026 uloženo správní vyhoštění z členských států EU na dobu 18 měsíců. V policejním protokolu o podání vysvětlení dne 1. 4. 2026 žalobce uvedl, že do schengenského prostoru přicestoval v červnu 2025, měsíc byl v Německu a poté přijel do ČR. Původně na nástěvu, ale později si řekl, že by zde mohl vydělat peníze. Je si vědom toho, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, rozhodnutí si osobně převzal, ale nevycestoval kvůli nedostatku peněz. V současné době se zdržuje na ubytovně na Olšanském náměstí v Praze 3, přesnou adresu nezná, nájemní smlouvu nemá. Pracuje zde brigádně, o mezinárodní ochranu nikde nežádal. Nemá zde žádný majetek, v Moldavsku má dům, nesdílí zde s nikým společnou domácnost. V Moldavsku není žádným způsobem ohrožen na životě. Dne 7. 4. 2026 si žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Poté žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 9. 4. 2026 pod č. j. X o zajištění žalobce v ZZC (dále jen „rozhodnutí o zajištění“) podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu s dobou trvání zajištění do 25. 7. 2026. Napadeným rozhodnutím pak žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o propuštění ze zajištění tak, že žalobce zůstává i nadále zajištěn.

7. Žalobce předně namítal, že nebyly splněny zákonné podmínky pro jeho zajištění dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, konkrétně podmínka účelovosti podané žádosti.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
9. Zajištění je obecně přípustné jen za jasné definovaných podmínek, musí vždy sledovat vymezený účel a lze k němu přistoupit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě efektivně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření. Musí být také stanoveno na nezbytně nutnou dobu a nesmí dojít k jeho svévolnému prodlužování. Je-li cizinec zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je tomu tak především za tím účelem, aby se podáním účelové žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemohl vyhnout vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, bod 24). Jde o přípustný důvod zásahu do osobní svobody, který obстоjí z hlediska čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a je výslovně předvídan v čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
10. Ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu obsahuje čtyři podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění: 1) podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, 2) nemožnost účinného uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, 3) existence oprávněných důvodů domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána „pouze“ s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému vycestování nebo

jej pozdržet, a 4) tuto žádost bylo možné podat dříve. Tyto podmínky přitom musí být splněny kumulativně (viz rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2025, č. j. 5 Azs 129/2025-22). Zajištění podle tohoto ustanovení má za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se nucenému vycestování (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy, viz rozsudky NSS ze dne 29. 5. 2025, č. j. 7 Azs 33/2025-27, nebo ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48).

11. Naplnění první a čtvrté z uvedených podmínek nebylo v průběhu řízení nijak zpochybňováno a z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce podal žádost až v zařízení pro zajištění cizinců a z ničeho nevyplynulo, a žalobce to ani netvrdil, že by žádost nemohl podat dříve.
12. Žalobce ovšem namítal, že v jeho případě nebyla naplněna třetí vymezená podmínka, neboť žádost o mezinárodní ochranu nepodal pouze s cílem vyhnout se vyhoštění.
13. V podané žádosti o propuštění přitom žalobce tuto skutečnost nenamítal a proti rozhodnutí o jeho zajištění ze dne 9. 4. 2026 žalobu k soudu nepodal. Žalovaný se touto otázkou v napadeném rozhodnutí tedy nezabýval, což vzhledem k uvedenému soud nepovažuje za pochybení a sám se k této námitce vyjadřuje následovně.
14. Předně je třeba uvést, že řízení o zajištění platí nižší důkazní standard než u jiných druhů řízení (tomu odpovídá slovní spojení *existují oprávněné důvody se domnívat*). Nelze tedy po žalovaném požadovat, aby všechny skutečnosti postavil najisto. Tento nižší důkazní standard je opodstatněn mimo jiné tím, že správní orgány i soudy rozhodují o zajištění žadatele v krátkých lhůtách (§ 46a odst. 4 a 8 zákona o azylu). Lze si tak jen stěží představit, že by žalovaný v takto krátkých lhůtách objasnil stav věci bez jakýchkoliv pochybností. Postačí proto, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu účelově (rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2025, č. j. 2 Azs 225/2025-30).
15. Obecně platí, že o udělení mezinárodní ochrany je nutné žádat bezprostředně poté, co k tomu žadatel má příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je nutno po překročení hranice požádat o udělení mezinárodní ochrany, je třeba, aby podání žádosti následovalo skutečně neprodleně po vstupu (viz rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 81, nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 51). Žalobce tak však nepostupoval a o mezinárodní ochranu nepožádal za celou dobu od července 2025, kdy na území ČR pobýval, ačkoliv mu v tom nic nebránilo. V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, pak však existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová (viz rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008-48).
16. V nyní projednávané věci se lze domnívat, že pokud by žalobce nebyl zajištěn, vůbec by žádost nepodal. Žalobce na území ČR pobýval po dlouhou dobu, žádost o udělení mezinárodní ochrany však podal až v reakci na své zajištění. Z ničeho nevyplynulo, a žalobce to ani netvrdil, že by žádost nemohl podat dříve. Žalobce žádost nepodal dokonce ani poté, co s ním bylo v únoru 2026 vedeno řízení o správním vyhoštění a byl rozhodnutím policejního orgánu vyhoštěn. Krajský soud je tedy toho názoru, že v posuzované věci jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal

žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému vycestování, přičemž tuto domněnku žalobce nijak v podané žalobě nevyvrátil.

17. Uvedené skutečnosti (dlouhodobý nelegální pobyt na území, nepodání žádosti dříve, aniž by tomu bránila objektivní překážka) totiž žalobce v podané žalobě nerozporuje a nijak soudu neosvětluje. Jeho argumentace stojí na tvrzeném nepřihlednutí k důvodům, proč se žalobce nemůže do vlasti vrátit. V řízení o zajištění však není pro posuzování důvodnosti podané žádosti o mezinárodní ochranu a jejích důvodech prostor.
18. Jak totiž vyplývá z ustálené judikatury NSS, s níž se krajský soud ztotožňuje, při posouzení podmínek zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se neposuzuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově. Skutečnost, že žadatel v žádosti podané v ZZC tvrdí okolnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány relevantními z hlediska mezinárodní ochrany, nevylučuje postup dle zmíněného ustanovení (viz např. rozsudky NSS ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 Azs 22/2020-19, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 101/2017-36).
19. Na závěru o účelovosti podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy nemůže nic změnit ani tvrzení uvedené žalobcem až při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu a opakované v žalobě, že by mu v případě návratu do země původu hrozil nucený odvod do armády.
20. Na základě všech uvedených skutečností tedy soud uzavírá, že třetí podmínka zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla splněna, neboť v jeho případě byla z uvedených důvodů naplněna domněnka, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému vycestování.
21. Zbývá tedy posouzení druhé z uvedených podmínek, tj. nemožnost účinného uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, jejíž nedostatečné odůvodnění žalobce současně učinil předmětem samostatné žalobní námitky a jež bylo předmětem jeho žádosti o propuštění ze zajištění.
22. Ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu podmiňuje zajištění žadatele tím, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Těmi se dle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí uložení povinnosti a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. K zajištění lze přistoupit jen tehdy, pokud mírnější donucovací opatření nebudou dostatečně účinná (viz § 47 odst. 2 zákona o azylu a rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2020, č. j. 5 Azs 239/2018-33, a č. j. 5 Azs 129/2025-22).
23. Smyslem a účelem těchto opatření je obecně to, aby byla zajištěna dostupnost žadatele pro potřeby řízení o udělení mezinárodní ochrany. Současně ovšem nelze odhlížet od typových důvodů zajištění uvedených pod písmeny a) až f) § 46a odst. 1 zákona o azylu. V posuzované věci byl žalobce zajištěn z důvodu uvedeného pod písmenem e), to znamená v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal účelově s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému vycestování, a kdy účelem zajištění takového žadatele není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro nucené vycestování. Tento závěr potvrzuje judikatura NSS, která ve vztahu k posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu dovodila, že nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by

uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Dále je namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o nuceném vycestování (viz rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48).

24. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Azs 20/2016-38, body 36 a 37).
25. V nyní projednávané věci žalovaný odůvodnil nemožnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu tím, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně, přestože věděl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, avšak neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu a pokud by nebyl kontrolován a zadržen policií, zjevně by ve svém nelegálním pobytu a nelegálním výkonu práce v ČR pokračoval. Dále tím, že žalobce neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti ve vztahu ke státním orgánům nebo bezpečnostním složkám země jeho původu, sdělil, že mu ve vlasti nic nehrozí a má tam zázemí ve vlastním domě, že zde měl občasně brigády, tedy kromě nelegálního pobytu zde rovněž vykonával nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR, a dále tím, že nemá nikde nahlášenou adresu, před zajištěním bydlel na ubytovně, přesnou adresu neznal, na území ČR tedy není kontaktní. Dle žalovaného uvedené skutečnosti ukazují, že žalobce má nulový respekt k dodržování právních předpisů a že obavy, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o udělení mezinárodní ochrany a případnému vyhoštění jsou v jeho případě důvodné. Dále uvedl, že žalobce v podané žádosti o propuštění neuvedl žádné nové skutečnosti, které by žalovaného vedly ke změně jeho původního rozhodnutí o zajištění.
26. Krajský soud se s uvedenými závěry rovněž ztotožňuje a nesouhlasí s žalobcem tvrzeným nedostatečným odůvodněním nemožnosti uložení zvláštních opatření. Jak je patrné z výše uvedeného, žalovaný vycházel z konkrétních okolností případu žalobce (které měl v době svého rozhodnutí k dispozici) a uvedl tedy konkrétní důvody, pro které v jeho případě nelze zvláštní opatření účinně aplikovat.
27. Žalovaný byl povinen zvážit efektivitu uložení zvláštního opatření (a své úvahy promítnout do odůvodnění rozhodnutí) v kontextu situace žalobce při zohlednění všech skutkových okolností, které v řízení vyšly najevo (osobní, majetkové a rodinné poměry žalobce, pobytová historie, dřívější porušování právních předpisů, způsob komunikace se správními orgány apod.; viz rozsudky NSS ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017-37, nebo č. j. 5 Azs 129/2025-22), přičemž této povinnosti dle krajského soudu dostál. Žalovaný správně přihlédl k tomu, že žalobce nemá v ČR hlášenou adresu. Byť žalobce v žalobě uvedl, že má zajištěno ubytování, toto nijak nekonkretizoval ani nedoložil. Policejnímu orgánu tvrdil, že s nikým nesdílí společnou domácnost. Žalobce ani nemá možnost získat zde finanční prostředky legálním způsobem a pokud zde pracuje, je to jen další projev jeho

nerespektování právního řádu ČR, neboť z důvodu svého neoprávněného pobytu zde legálně pracovat nemůže.

28. V případě žalobce však kromě již uvedených důvodů do popředí vyvstává kromě jeho dosavadního dlouhodobého nelegálního pobytu na území ČR i skutečnost, že nerespektoval uložené správní vyhoštění a dále pobýval a volně se pohyboval na území ČR. Z obou těchto okolností vyplývá jeho přístup k právnímu řádu ČR, tedy nerespektování právních předpisů i již vydaných správních rozhodnutí. Uvedené skutečnosti tak dle soudu posilují oprávněnou obavu, že by se žalobce následně (po případném neudělení mezinárodní ochrany) výkonu správního vyhoštění vyhýbal. Obdobně jako NSS uzavřel v rozsudku ze dne 28. 8. 2025, č. j. 5 Azs 118/2025-37, „*nejde tedy pouze o to, že stěžovatelka na území ČR pobývala nelegálně (jako tomu bylo např. ve věcech řešených rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2025, č. j. 5 Azs 129/2025-22, a ze dne 30. 5. 2025, č. j. 5 Azs 79/2025-34), ale o to, že stěžovatelce již bylo uloženo správní vyhoštění, které v minulosti nerespektovala, a dále se na území ČR volně pohybovala (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 Azs 80/2017-27, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 Azs 69/2017-39, ze dne 15. 1. 2021, č. j. 5 Azs 258/2018-30, ze dne 29. 11. 2024, č. j. 5 Azs 94/2024-39, či ze dne 9. 3. 2023, č. j. 5 Azs 50/2022-29).*“
29. Krajský soud tedy souhlasí s žalovaným, že za skutkových okolností dané věci by účel zajištění žalobce, tedy zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, mohl být při využití zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu zmařen. Bylo zcela namístě uzavřít, že by uložení zvláštního opatření – ať již povinnosti zdržovat se v určeném pobytovém středisku či v povinnosti hlásit se žalovanému ve stanovené době – nebylo účinné. Prohlášení žalobce v podané žalobě o jeho záměru zvláštní opatření dodržovat pak soud vzhledem k jeho výše rozepsané pobytové historii a zejména vzhledem k jeho nerespektování dříve uloženého správního vyhoštění neuvěřil.
30. K uvedenému závěru je nezbytné dospět bez ohledu na to, zda by žalobce měl na území ČR zajištěno ubytování, tedy zda by se fakticky zdržoval na území ČR na konkrétní adrese, jak žalobce tvrdil v podané žalobě, a to jak na soukromé adrese, tak na adrese pobytového střediska. V obou případech by totiž existovala s ohledem na předchozí jednání žalobce důvodná obava, že by se případnému vyhoštění po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany vyhýbal (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 6. 2021, č. j. 5 Azs 23/2021-21 a ze dne 28. 8. 2025, č. j. 5 Azs 118/2025-37). Rovněž judikatura NSS potvrzuje, že možnost ubytování nepředstavuje bez dalšího důvod pro užití zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu (rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2021, č. j. 4 Azs 136/2021-50). Ze stejných důvodů je rovněž vyloučeno umístění žalobce do pobytového střediska. V pobytovém středisku cizinci nejsou omezováni na osobní svobodu, jako je tomu v případě umístění do ZZC.
31. Podstatou závěru o neúčinnosti zvláštních opatření je totiž především žalobcovo jednání před podáním žádosti o mezinárodní ochranu a již dříve projevený vztah k jeho veřejnoprávním povinnostem. I kdyby žalobce měl nyní zajištěno ubytování na konkrétní adrese, tato sama o sobě neposkytuje dostatečnou záruku, že se na ní bude skutečně zdržovat a především že bude poskytovat žalovanému součinnost. To stejné platí o umístění žalobce do pobytového střediska. Soud opakuje, že aby bylo možno v konkrétním případě využít zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu,

je třeba, aby na straně dotyčného žadatele o mezinárodní ochranu současně existovaly racionálně zdůvodnitelné důvody domnívat se, že tento žadatel bude dostupný pro správní orgány pro případnou realizaci uloženého správního vyhoštění. Jakkoliv žalobce toto v žalobě tvrdil, nijak soudu neosvětlil, proč nerespektoval již uložené správní vyhoštění a proč by mu nyní měl soud jeho záměr uložená opatření respektovat věřit. Žalobce neuvedl žádné konkrétní argumenty, které by představovaly alespoň indicii pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Krajský soud tudíž na základě všech výše uvedených skutečností u žalobce neshledal dostatečnou záruku toho, že by spolupracoval se správními orgány za účelem realizace svého vyhoštění. Vzhledem k tomu shledal správnou úvahu žalovaného, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu existují a trvají.

32. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem pak nelze hovořit ani o tom, že by postup žalovaného v nyní projednávané věci porušoval zásadu proporcionality.
33. Jelikož soud o podané žalobě rozhodl bezodkladně, nerozhodoval samostatně o podané žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Závěr a náhrada nákladů řízení

34. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Olomouc 3. června 2026

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.